

พล ★ นิกร ★ กิมหงวน จาก **ตาสาโกหก**

คดีหลอกเด็ก

ว. อึ้งหวงมูเอี๊ยะ.

★ หัสนิชาย สามเกลอ
★ ขนานแท้ แฉหาอ่านยาก
★ แบบปกอนรักรักษ์ของเดิม
★ ไว้ทั้งหมด เหมาะสำหรับ
★ สะสมและอ่าน
★ เพื่อย้อนจำจันเเนอจีต

ตัวอย่าง

ประพันธ์สารัตน์

ทศวรรษที่สี่ที่ฝากชื่อ สารหนังสือชีวิต

พล ★ นิกร ★ ทิมหงวน

จาก

ศาลาภิรมย์

ตอน

คดีหลอกเด็ก

ผ. อิศรธรรมะกุล.

คดีหลอกเด็ก

ป. อินทรปาลิต

© กองทุน ป. อินทรปาลิต ในสมาคมสื่อวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

ผู้ก่อตั้ง : ปราณี่ อินทรปาลิต

นายกสมาคมและผู้ดูแลกองทุน : พลาศศิษย์ สิทธิชัยกิจ

ที่ปรึกษากองทุน ป. อินทรปาลิต : สุวัฒน์ วรดิลก, อาจิ้นต์ ปัญจพรรค์,
ปองพล อติเรกสาร(พอล อติเรกซ์), พลเอกธีรเดช มีเพียร, เตือนใจ ตีเทศน์

พิมพ์ครั้งแรก : ๒๕๐๘ ใน ศาลาโกหก

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : ๒๕๑๔ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น พิมพ์ครั้งที่ ๓ : ตุลาคม ๒๕๔๗

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging In Publication Data

ป. อินทรปาลิต.

คดีหลอกเด็ก. -- พิมพ์ครั้งที่ 3. -- กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น, 2547.

80 หน้า.

1. หัสนิยาย. I. ชื่อเรื่อง.

895.917

ISBN 974-9743-33-4

ราคา ๔๙ บาท

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย

บริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด ๔๑๓/๒๖ ถ.อรุณอมรินทร์ บางกอกน้อย

กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๔๓๔-๑๓๔๗, ๐-๒๔๓๕-๕๗๘๘

โทรสาร ๐-๒๔๓๔-๖๘๑๒ <http://www.praphansarn.com>

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์แปงน พรินท์ติ้ง

ผู้ก่อตั้ง : สุพล เศรษฐาภา ที่ปรึกษา คณะ กิตติโกวิท, พิสุทธิ เลิศวิไล, สุวิษ จิระเมฆากุล,

บุญเลิศ สีอุไรย์, วีรชัย ตริเจริญรัตน์, อติเรก ศรีวิวัฒนาวงษา กรรมการผู้จัดการ : อاهر เศรษฐาภา

บรรณาธิการบริหาร : จำเนียร พลสวัสดิ์ กองบรรณาธิการ : ชัชฎาพร นิมอนงค์

ภาพปก : อاهرณ์ อินทรปาลิต รูปเล่ม : พิสิษฐ์ ศรสวัสดิ์ พิสูจน์อักษร : ยาใจ เฉตาโพย

คำนิยม

ผมเป็นแฟนสามเกลอ พล นิกร กิมหงวน มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๕ แต่เริ่มหาซื้อสามเกลอมาอ่านด้วยสตางค์ของตนเองเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๗ ซึ่งจัดเป็นช่วงบั้นปลายชีวิตของท่านผู้ประพันธ์แล้ว ผมจึงมีโอกาซื้อหาสามเกลอตอนใหม่ๆ มาอ่านได้ในระยะเวลาสั้นๆ เพียง ๕ ปีเท่านั้น (พ.ศ. ๒๕๐๗-๒๕๑๑) สามเกลอที่ ป. อินทรปาลิตประพันธ์ขึ้นใหม่ในช่วงเวลานั้น ประพันธ์ให้กับสำนักพิมพ์ ๔ แห่ง ได้แก่ สำนักพิมพ์ดวงกมลศึกษา ประพันธ์สาส์น บันลือสาส์น และเพลนิจิตต์

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ ดวงกมลศึกษา ประพันธ์สาส์นได้จัดพิมพ์สามเกลอชุดใหม่ที่มีขนาดรูปเล่มต่างออกไปจากเดิมคือมีขนาดใหญ่กว่าธรรมดา เป็นสามเกลอในชื่อ 'ศาลาโกหก'

ภายในเล่มมีเรื่องสั้นอื่นๆ จากปลายปากกาของ ป. อินทร-
ปาลิต อยู่ประมาณเกือบครึ่งเล่ม ส่วนครึ่งหลังเป็นสามเกลอ
พล นิกร กิมหงวน ตอนที่ประพันธ์ขึ้นใหม่เอี่ยมและจบใน
เล่ม ประเดิมด้วยตอน 'สมิงเขาใหญ่' ในฉบับปฐมฤกษ์

'ศาลาโกหก' ได้ออกวางจำหน่ายต่อๆ มาเฉลี่ย
ประมาณเดือนละหนึ่งเล่ม ซึ่งผมคอยติดตามชื่อทุกเดือน
'ศาลาโกหก' เท่าที่สำรวจได้ในปัจจุบันนี้มีจำนวนทั้งหมด ๘๐
(๗๐-๘๐) ตอน สามเกลอหลายตอนที่สนุกและยังประทับใจ
อยู่จนทุกวันนี้ได้แก่ หนุ่มเนื้อหอม, คดีหลอกเด็ก, ไปโลกันตร์
จระเข้ผีสิง ฯลฯ โดยเฉพาะสามเกลอในเทศกาลส่งท้ายปีเก่า
ต้อนรับปีใหม่ซึ่งมีให้อ่านทุกสิ้นปี

นับว่าเป็นข่าวดีสำหรับแฟนสามเกลอที่ทางสำนัก
พิมพ์ประพันธ์สาส์นได้รวบรวมสามเกลอในชุด 'ศาลาโกหก'
นำมาพิมพ์ใหม่อีกครั้ง เพื่ออนุรักษ์ผลงานอันมีคุณค่าชิ้นนี้
ให้อยู่คู่วงการหนังสือต่อไปอีกนานเท่านาน

พล.ต.ต.พีระพงศ์ ตามาพงศ์

คำนำสำนักพิมพ์

กาลเวลาที่ผ่านไปหลายสิบปีนั้น มีสิ่งต่างๆ หลากหลายเปลี่ยนแปลงไป หนังสือเป็นสิ่งที่ได้บันทึกถึงความเปลี่ยนแปลงทางสังคมนั้นๆ โดยเฉพาะงานเขียนวรรณกรรม เป็นการบันทึกทางสังคมที่มีเรื่องราว มีความรู้สึกซ่อนเร้นอยู่ภายใน ผู้อ่านสามารถตีความระหว่างบรรทัดนั้นได้ หนังสือหลายเล่มที่ได้รับความนิยมจากผู้อ่าน ผ่านกาลเวลาอย่างยาวนานมาจนถึงปัจจุบัน นั้นแสดงให้เห็นถึงอัจฉริยภาพของผู้เขียน

หนังสือหลายเล่มของ ป. อินทรปาลิตก้าวข้ามกาลเวลา พิสูจน์ให้วงการนักเขียนนักอ่าน ยอมรับถึงความยิ่งใหญ่เป็นเพชรน้ำหนึ่ง เขาเป็นนักเขียนผู้มากความสามารถ เขียนได้หลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องรักโศกเศร้าที่ทำให้

ผู้อ่านติดอกติดใจ หรือเรื่องปู้ตื้นตื้นเร้าใจบูชาความเที่ยง
ธรรมแบบลูกผู้ชาย โดยเฉพาะตัวละครในเรื่อง เสือคำ, เสือใบ
ชีวิตของสุภาพบุรุษจอมโจร ที่มีผู้อ่านติดตามจำนวนมาก เป็น
เครื่องยืนยันได้เป็นอย่างดี เรื่องที่สร้างชื่อเสียงโดดเด่นให้
กับ ป. อินทรปาลิต มีผู้รู้จักมากขึ้นกว่าเดิมอีกหลายเท่า คือ
หัตถนิยายสามเกลอ อันมีตัวละครหลัก พล นิกร กิมหงวน
และมีตัวละครรองที่เข้ามาเสริมให้สนุกสนานยิ่งขึ้น คือ
ตร.ติเรก เจ้าคุณปัจจนิกพินาศ และบรรดาภรรยาของเขา
รวมถึงคนรับใช้ตัวแสบอย่างนายแห้ว โหระพากุล

ผลงานเขียนของ ป. อินทรปาลิตถูกนำมาพิมพ์ซ้ำ
แล้วซ้ำเล่า เพราะความนิยมของผู้อ่าน ตั้งแต่รุ่นเด็กไปจน
ถึงผู้ใหญ่ เป็นงานเขียนที่ให้ความบันเทิงกับผู้อ่านอย่าง
สนุกสนาน มาทุกยุคทุกสมัย เป็นงานเขียนที่เต็มเปี่ยมไป
ด้วยอารมณ์ขันและให้สาระ ผู้คนในยุคนั้นแทบไม่มีใครที่ไม่
เคยอ่านงานเขียนของเขา สำหรับในปัจจุบันได้รับการคัด
สรรให้เป็น ๑ ใน ๑๐๐ หนังสือดีที่คนไทยควรอ่าน
ด้วย นอกจากนั้นเองก็มีแฟนนักอ่านที่ชื่นชอบรวมตัวกัน
เป็นสามเกลอแฟนคลับ มีเว็บไซต์เพื่อการสื่อสาร แลก
เปลี่ยนข้อมูลกันอย่างคึกคักและสม่ำเสมอ

ผลงานเขียนของ ป. อินทรปาลิต ในชุดหัตถนิยาย
สามเกลอนี้เริ่มต้นเมื่อปี ๒๔๙๑ ซึ่งก็ได้รับความนิยมนั้น
มาอย่างต่อเนื่องหลายสิบปี นอกจากนี้ให้อ่านคลายความ
เคร่งเครียดทางอารมณ์แล้ว ผู้เขียนได้แทรกปรัชญาการ
ดำเนินชีวิต ซึ่งทรงคุณค่าต่อการคิดใคร่ครวญ อีกทั้งเป็น
เสมือนการบันทึกและพิจารณาสังคมตลอดมาว่าสามสิบปี

‘ศาลาโกหก’ เป็นหนังสือเล่มชุดหนึ่งของ ป. อินทร-
ปาลิต ที่เริ่มเขียนขึ้นเมื่อปี ๒๕๐๖ เป็นหนังสือขนาด ๘
หน้ายก มอบให้สำนักพิมพ์ดวงกมลศึกษา ของนายกิมทรวง แซ่แต้
และ นายสุพล เตชะธาดา ในเวียงนครเขมมเป็นผู้จัดพิมพ์
(ต่อมานายสุพล เตชะธาดา แยกออกมาเป็นสำนักพิมพ์
ประพันธ์สาส์น) ราคาจำหน่ายขณะนั้น ๓.๕๐ บาท หนังสือ
ในชุดศาลาโกหกที่มีคำโปรยว่า หัวเราะว่า ราคาเขา เขาสมอง
นี้ ป. อินทรปาลิตเป็นผู้บรรเลงเองทั้งหมด ไม่ว่าจะหน้า กวี
โวหาร ตอบจดหมายแฟน ๆ เรื่องราวต่างแบบมโนสาร่า นิยาย
สั้นจบในฉบับเป็นตอน ๆ ที่ขาดไม่ได้คือนิยายสั้นสามเกลอ
เล่มละหนึ่งตอน (ยกเว้นศาลาโกหกลำดับที่ ๒ ไม่มีสามเกลอ)
โดยมีตัวละครผู้ช่วยคือลูกชายสามเกลอเข้ามามีบทบาทเป็น
กำลังสมทบ ต่อเนื่องกันจนถึงปี ๒๕๑๑ ซึ่งรวมแล้วกว่า

๗๐ ตอน ซึ่งปัจจุบันเป็นหนังสือหายากสำหรับนักสะสม
ไปแล้ว

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นได้ตระหนักถึงความสำคัญ
ของหนังสือชุดนี้เป็นอย่างดี ไม่ต้องการให้สูญหายไปกับ
กาลเวลา จึงได้พยายามรวบรวมต้นฉบับที่เรามีอยู่ และ
เสาะแสวงหาจากหลายแหล่งด้วยกัน จากนักสะสมและ
ผู้ชื่นชอบงานเขียนของท่านผู้นี้ โดยคัดเอาเฉพาะนิยายสั้น
ของสามเกลอมาจัดพิมพ์อีกครั้งในรูปแบบปกแข็งมีหู เพื่อ
สืบสายธารความเป็นอมตะต่อไป

การจัดพิมพ์นิยายสั้นชุดนี้ เคยจัดพิมพ์มาบ้างแล้ว
ก่อนหน้านี้หลายปี เป็นไปตามความประสงค์ของนาง
ปรานี อินทรपालิต ภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายของ
ป. อินทรपालิตซึ่งดำริให้จัดพิมพ์ขึ้นโดยมีความประสงค์ที่
จะดำเนินการจัดทำกองทุน ป. อินทรपालิต ควบคู่กันไปด้วย
(๑) เพื่อจรรโลงผลงานของ ป. อินทรपालิต ไว้ในวง
วรรณกรรม (๒) เพื่อสนับสนุนการประพันธ์ให้กับผู้
ปรารถนายึดอาชีพนักเขียน (๓) เพื่อจัดตั้งนิติบุคคลในนาม
ป. อินทรपालิต ส่งเสริมสวัสดิการนักเขียนและครอบครัวใน
โอกาสต่อไป โดยขอให้ดำเนินการที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม

สำหรับผู้อ่านนั้น ในการอ่านหนังสือที่นักเขียนได้
ผลิตผลงานชิ้นนั้นมานานแล้ว ถ้าผู้อ่านต้องการให้ได้วรรค
เพิ่มขึ้น คงเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้อ่านจะต้องนึกย้อนหลังไปด้วย
ว่า สมัยนั้นๆ เป็นอย่างไร ผลงานของ ป. อินทรปาลิต ชุด
นี้นั้น ได้รังสรรค์ขึ้นเมื่อประมาณสี่ทศวรรษก่อน เพื่อเป็น
การคงไว้ซึ่งความเป็นเอกลักษณ์ สุกสนาน และเปี่ยมด้วย
วรรคต เราจึงคงไว้ซึ่งภาษาทุกตัวอักษรที่ใช้ในเรื่องนั้นๆ
รวมถึงค่าของเงิน และบริบทของเหตุการณ์แวดล้อมต่างๆ
ในสมัยนั้นด้วย ผู้อ่านควรทำความเข้าใจในจุดนี้ไว้ก่อน

การจัดพิมพ์ในครั้งนี้ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นได้
เลือกสรรแนวทางที่ดีที่สุด โดยการอนุรักษ์รูปแบบที่ใกล้เคียง
กับของเดิม ไม่ว่าจะเป็นเลือกรูปแบบและขนาดของตัวอักษร
การสะกดคำนั้นคงรูปแบบเดิมไว้รวมทั้งการทับศัพท์ ซึ่งมี
ลักษณะเฉพาะยุคสมัยนั้น โดยเฉพาะรูปภาพปกนั้นได้ใช้
รูปแบบเดิมของปกหนังสือศาลาโกหก ซึ่งส่วนมากเป็น
ฝีมือการวาดภาพของอาจารย์ อินทรปาลิต น้องชายของ
ป. อินทรปาลิต แล้วใช้คอมพิวเตอร์ช่วยปรับแต่งสีสັນให้
สดใสเหมือนกับของเดิมมากที่สุด

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นได้พยายามรวบรวมต้นฉบับ

มาจัดพิมพ์ให้ครบถ้วนสมบูรณ์ เพื่อให้แฟนนักอ่านของ
ตามเกลอได้เป็นเจ้าของและนักสะสมได้อย่างเต็มภาคภูมิ
และหวังว่าแฟนนักอ่านรุ่นใหม่ก็จะได้อ่านได้ง่ายอย่าง
สะดวกยิ่งขึ้น โดยสามารถสัมผัสความยิ่งใหญ่ของนักเขียน
ที่ชื่อว่า ป. อินทรปาลิต นี้ได้ แม้ในปัจจุบันสมัย

ด้วยมิตรภาพและความปรารถนาดี
สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

ศาลาโกหก พิมพ์ปี พ.ศ. ๒๕๐๘

**ฤดูร้อนอันอบอุ่น เป็นฤดูที่หนุ่มสาวนิยมแต่งงาน
กันหรือเรียกว่าฤดูแต่งงาน**

และเมื่อถึงฤดูฝนเจ้าสาวทั้งหลายก็เริ่มตั้งไข่ล้ม
ล้มไข่กันไปตามกัน พอสิ้นเหมันต์เจ้าบ่าวและเจ้าสาวก็กลายเป็น
คุณพ่อคุณแม่ ทั้งสามีภริยาก็กลายเป็นคุณพ่อคุณแม่
ทั้งสามีภริยาสดชื่นแจ่มใสมีชีวิตชีวาขึ้นโดยไม่ต้อง
อาศัยน้ำมันแต่งผมที่เขาประกาศขาย แต่แล้วในอนาคต
ข้างหน้าใครจะรู้ว่าคุณพ่อหรือคุณแม่ต้องวิ่งวุ่นอย่าง
ที่เรียกว่าหน้าเท้าเป็นหลังเท้านอนเอามือก่ายหน้าผากหรือ
เอาของอื่นๆ มาช่วยกายเพราะหาเงินให้ลูกเรียนหนังสือ

เย็นวันนั้นเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ ไปแต่งงานหลานสาวของ
เพื่อนท่านคนหนึ่งที่อาคารราชนาวิศโรธรพาท้าง วงหลวง
และจะต้องรีบไปรดน้ำอวยพรคู่บ่าวสาวอีกคู่หนึ่ง ซึ่งคุณ
หญิงวาดเป็นเจ้าภาพที่สโมสรวัฒนธรรมหญิงข้างสนามม้า

นางเล็ง รายนี้พลกับนิกรมีส่วนช่วยเหลือด้วยเพราะเจ้าสาวเป็นพนักงานต้อนรับของโรงแรม “สี่สหาย” เป็นหญิงสาวที่ยากจนแต่มีความประพฤติดีมาก คุณหญิงวาดจึงรับเป็นเจ้าภาพให้ฝ่ายเจ้าสาว อย่างไรก็ตาม นันทา ประภานวลลอบ และประไพ บังเอิญต้องไปในงานวันเกิดของเพื่อนคนหนึ่งที่บ้านจังหวัดพระนครศรีอยุธยา และจะต้องไปนอนค้างที่บ้านงาน จึงไม่สามารถจะไปรดน้ำอวยพรคู่บ่าวสาวที่คุณหญิงวาดเป็นเจ้าภาพฝ่ายเจ้าสาว เพียงแต่ฝากของขวัญอันมีค่าไปให้คนละชิ้น โดยเฉพาะนวลลอบให้โทรทัศน์ขนาด ๒๑ นิ้วเครื่องหนึ่ง

บ้าน “พิชราภรณ์” คงเหลือศาสตราจารย์ดีแรกเพียงคนเดียว ซึ่งเขามุ่งงานสำคัญเกี่ยวกับการวิจัยแก๊สทำลายระบบประสาทชนิดหนึ่ง เพื่อสร้างไว้ให้ทหารใช้ปราบจลาจลหรือสู้รบกับข้าศึก

รถเก๋งหลายคันที่โรงรถอันกว้างใหญ่หายไปหมด คงเหลือเป็นซี่เก๋ง ๒๒๐ เอส.ของนายพลดีแรกเพียงคันเดียวเท่านั้น

ขณะนั้นเป็นเวลา ๑๖.๒๐ น.

อาเลี้ยกิมหงวนแต่งสากลชุดสี่ขาวผูกเน็คไทดำ
ติดแขนทุกซั้่นั่งอยู่ในรถเป็นซั้คันนี้ประจำที่คนขับโดยมี
เด็กหนุ่มคนดูแลทำความสะอาดคนหนึ่งยืนอยู่ข้างๆ
เขากำลังจะไปงานเผาศพนักธุรกิจคนหนึ่งที่สุสานหลวง
วัดเทพศิรินทราวาสแล้วจะรีบมาเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวไป
รับประทานอาหารค่ำที่โรงแรม “สี่สหาย” เนื่องในงานมงคล
สมรสของบัณฑิตหนุ่มคนหนึ่งกับกัลยาสาวสวยพนักงาน
ต้อนรับของโรงแรม

เลี้ยหงวนพยายามสต๊าทเครื่องยนต์อยู่เกือบ ๕ นาที
เครื่องยนต์ก็ไม่ยอมทำงาน เขาจึงสั่งให้เด็กหนุ่มชาวอีสาน
ขึ้นไปเชิญศาสตราจารย์ติเรกมาที่โรงรถ

“ฮัลโหลว่ายังงั้ไว๊” นายพลติเรกพูดขำๆ เมื่อเขา
เดินเข้ามาในโรงเก็บรถยนต์ของบ้าน “พัชรภรณ์” “สต๊าท
ไม่ติดหรือ”

“เออ ช่วยดูหน่อยเถอะวะทำไมเครื่องยนต์ไม่ติด”
นายพลติเรกชะงอกหันมามองเข้ามาในรถแล้วหัวเราะ
เบาๆ

“ซอวี่ ขอโทษทีวะ กันลื้มบอกแกไปว่ากันทำสวิทซ์
ไฟพิเศษไว้ที่นั่นคนขับ แกคล้ำดูเถอะแล้วก็กดปุ่มมันลงไป

เท่านี้พอแกบิตกัญแจสวิตช์ไฟเครื่อง เครื่องยนต์มันก็จะทำงานทันที กันทำไว้ก็เพื่อป้องกันพวกหัวขโมยขโมยรถ”

อาเสียดอนหายใจหนักๆ

“รถของแกคล้ายรถของเจมส์ บอนด์ไว้ย แฉงสวิตช์ไฟตั้งเยอะแยะ ข้างล่างทางซ้ายพวงมาลัยนี่นะอะไรบ้างวะ”

ศาสตราจารย์ดีเรกหัวเราะเบาๆ เคี้ยวมือเข้าไปในรถ กดปุ่มสองสามอันที่แฉงนั่นแล้วกล่าวว่า

“ไม่มีอะไรหรอกอ้ายหงวนกันทำติดไว้ก็ๆ ยังงั้นเอง เพื่อให้สมกับที่กันเป็นนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ แต่...แกอย่าไปแตะต้องมันเลย ดีไม่ดีอาจจะเกิดระเบิดตามขึ้นรถพังไปทั้งคันหรือมีอะนั่นก็อาจจะมีการสุญฟุ้งออกมาจากปากกระบอกปืนถูกหัวแกทะลุ”

เสียดหงวนทำตาปริบๆ

“ว่า-ถ้ายังงั้นกันไปรถแท็กซี่ดีกว่าเพื่อความปลอดภัยของกัน”

นายพลดีเรกหัวเราะก๊าก ยกมือตอบ่ากิมหงวนพลางพुकเสียดหงวน

“อย่าปอดลดยไปหน่อยเลยวะ รีบไปเถอะ ในราว ๑๘.๐๐ น. กันจะแต่งตัวไว้คอยแก็ไปงานของคุณกัลยา

เด็กของเรา ข้าว-เฮี้ย ไหงแกติดทุกซ์แขนขวาล่ะ”

อาเลี้ยสะตั้งเฮือกก้มลงมองดูแขนเลื้อข้างขวาของเขา พอแลเห็นแขนทุกซ์ติดอยู่ที่ใจหาย

“ฮี้ ดูเถอะวะ เมียกันทำกันไต้ลงคอ นีพอลงจากรถเดินไปที่ศาลาต้อนรับแขกใครต่อใครเขาก็คงเห็นกันเป็นตัวตลกแน่นอน น่าตบเหลือเกินพับผ่า”

เลี้ยหงวนเปิดประตูก้าวลงมาจากรถขอร้องให้ศาสตราจารย์ติเรกถอดแขนทุกซ์และติดีให้เขาใหม่ เสร็จแล้วกิมหงวนก็ก้าวขึ้นไปนั่งประจำที่คนขับตามเดิม นายพลติเรกช่วยปิดประตูให้ เลี้ยหงวนยกมือขวากล้าสวิทซ์พิเศษได้เบาะที่นั่ง พอพบมันก็กดปุ่มลงไป ต่อจากนั้นเขาก็บิดกุญแจไฟเครื่องยนต์ ซึ่งคราวนี้เครื่องยนต์ติดขึ้นทันที

แล้วมหาเศรษฐีผู้ร่ำรวยอย่างมหาศาลก็ขับรถเก่งของดร.ติเรกคานออกจากโรงรถ เลี้ยวขวามือออกไปจากบ้าน “พัชรารภณ์”

อาเลี้ยหารู้ไม่ว่าคัทสันป้ายเหลืองคันหนึ่งซึ่งจอดอยู่ตรงข้ามบ้าน “พัชรารภณ์” ริมถนนสุขุมวิทได้ติดตามเป็นซ์ ๒๒๐ เอส. ไปทันที ผู้โดยสารสองคน คนหนึ่งเป็นหนุ่มใหญ่วัย ๓๐ เศษ ใบหน้าบอกให้รู้ว่าเป็นอันธพาล

ไว้หมวดเส้นเล็กๆ และสวมแว่นตาดำ อีกคนหนึ่งเป็นจิกกี้
เด็กสาวในวัยรุ่นที่เรียกว่ากำลังขบเผาะหรือขบตั้งเปาะ แต่
ความจริงขบไม่ตั้งเสียแล้ว เพราะเด็กสาวคนนี้อุตรวิอ่านมี
ตัวตั้งแต่อายุไม่ถึง ๑๓ ขวบ คือเป็นเมียของเจ้าหนุ่ม
นักเลงผู้นี้และสมคบกับสามีของหล่อนวางแผนต้มเลียหงวน
เพื่อหวังเงินล้าน

เจ้าหนุ่มปากหมวดคนนี่ชื่อยุทธ เยียระบับ ตั้งตัว
เป็นนักเลงใหญ่ในย่านบางกะปิและเป็นหัวหน้าจิกโก้ในถิ่นนี้
แม้กระทั่งคนขับรถแท็กซี่วัยเบญจเพสก็เป็นสมุนของเขา
ซึ่งยุทธใช้รถแท็กซี่คันนี้เป็นประจำเสมอ

แผนการต้มมหาเศรษฐีจิกิมหงวนได้เกิดขึ้นแก่ยุทธ
หลังจากที่หนุ่มลึงคมชื่อดังคนหนึ่งตกเป็นผู้ต้องหาของ
ตำรวจในคดีข่มขืนเด็กสาวอายุต่ำกว่า ๑๓ ปีซึ่งคดีนี้เป็น
คดีครึกโครมมาก หนังสือพิมพ์รายวันทุกฉบับต่างเสนอ
ข่าวติดต่อกันมาเป็นเวลาร่วมเดือนแล้ว ข้อเท็จจริงจะ
เป็นอย่างไรนั้นย่อมนอยู่ในดุลพินิจของศาล แต่ประชาชน
ทั่วทุกมุมเมืองสนใจมาก ทั้งนี้เพราะผู้ต้องหาเป็นปัญญาชน
เป็นผู้มีเกียรติ และเจ้าทุกข์เป็นเด็กนักเรียนที่ควรได้รับ
ความเมตตาสงสาร

ยุทธร เยียรระบับ ชะโงกหน้ากล่าวกับคนขับรถสมุน
คนสนิทของเขา

“อย่าให้กระชั้นนักไว้อายเล็กห่างกว่านี้หน่อย ใกล้เคียงหงวนแถมองเห็นในกระจกมองหลังแถมจะเกิดสงสัยขึ้นมา แต่ระวังอย่าให้ฉลาดสายตาระเมื่อถึงทางแยก ภูบริบรองว่าถ้าแผนการของภูสำเร็จภูจ่ายให้มิ่งห้าหมื่น ดั้ทสันคันนี้ที่มิ่งยังใช้ผ่อนเขาอยู่จะได้เป็นสิทธิ์ของมิ่ง”

เจ้าเล็กยิ้มเล็กน้อย

“แหม-พี่พูดกับผมให้เพราะหูตักหน่อยก็ไม่ได้ พูดมิ่งพูดภูใช้ภาษาไทยโบราณฟังแล้วมันยังงៃชอบกล”

“อ้าว-ก็ภูเป็นก๊วยเป็นนักเลงอันธพาลมิ่งจะให้ภูพูดเพราะๆ เหมือนอย่างพวกสุภาพชนเขาอย่างไรกัน ภูมิ่งน่าจะไม่ใช่คำหยาบคายนะไว้อัย พระร่วง ชุนรามคำแหงยังพูดภูนี้หว่า มิ่งเคยอ่านคำศิลาจารึกหรือเปล่า”

“ปู่โธ่ ผมมันเรียนแค่ประถมสองวัดราษฎร์ถึงจ้อเท่านั้น”

จิกก็้วยรุ่นพูดกับสามีของหล่อนเบาๆ

“หนูชักใจไม่ดีเสียแล้วซีพี่ยุทธร ถ้าแผนการของพี่ไม่เป็นผล หนูจะทำงัย” แล้วหล่อนก็ชะโงกหน้าถ่ม

น้ำลายออกไปนอกรถ

“น่า-ใจเย็นๆ น่าทรมาวัย ทำตามที่คุณสั่งก็แล้วกัน
นี่เราก็ยังไม่รู้ว่าอาเลี้ยจะไปเผาศพใคร ที่วัดไหน แต่เราจะ
ต้องติดตามไปให้ถึงที่ หลังจากนั้นก็เป็นเรื่องของหนู เชื่อ
พี่เถอะนะจ๊ะคนดี ธรรมดาโคแก่ก็ต้องชอบหญ้าอ่อนด้วยกัน
ทั้งนั้น”

“แต่โคแก่บางตัวชอบกินฟางหรือหญ้าแก่ๆ ก็มีนี่คะ”

ยุทธหัวเราะเบาๆ

“พี่ลืบลมาเรียบร้อยแล้ว อาเลี้ยกิมหงวนคนนี่แกเป็น
คนซีกอชอบเด็กสาวๆ หนูต้องทำเพื่ออนาคตของเรา ถ้า
เราได้เงินหนึ่งล้านจากเลี้ยหงวนเราก็จะสุขสบายไปตลอด
ชีวิต” พูดจบเขาก็ยกมือเชกคบาคคนขับรถตั้งไปก็ “ฟังอะไร
ล่ะ”

“ก็อยากรู้เรื่องบ้างนะซีครับ พี่ได้ล้านบาทให้ผมห้า
หมื่น ยุติกรรมแล้วหรือพี่ยุทธ”

เจ้ายุทธลืมตาโพลง

“มึงได้ตั้ง ๕ เปอร์เซ็นต์จะเอาอย่างไรอีกวะ คนอย่างกู
ไม่เคยเอาเปรียบลูกน้องโวย แต่ลูกน้องจะรู้มากเอาเปรียบ
กู กูก็ไม่ยอมเหมือนกัน มึงจะเอาห้าหมื่นหรือจะเอาลูกปืน

ก็ตามใจ”

“โอ้-พี่ยุททก็อ...พูดกันดีๆ ก็ได้สินะ”

อาเลี้ยกิมหงวนไม่มีโอกาสที่จะทราบได้เลยว่า เขา ถูกติดตามโดยรถดัทสันป้ายเหลือง จนกระทั่งมาถึงสุสาน หลวงวัดเทพศิรินทราวาส

งานฌาปนกิจศพนายไต้เต็ก แซ่ปึ้ง นักธุรกิจลูกจีน มีแขกผู้มีเกียรติมาประชุมเพลิงล้นหลาม ส่วนมากเป็น พวกพ่อค้าด้วยกัน ประกอบทั้งวันนี้เป็นวันเสาร์หยุดงาน บรรดาเสมียน-พนักงานของนายไต้เต็กจึงมาเฝ้าศพนาย จ้างของเขาอย่างพร้อมเพรียงกัน

ท่านนายพลตำรวจโทในเครื่องแบบสีขาวคนหนึ่งได้ ขึ้นถวายผ้าไตรแก่พระภิกษุสงฆ์เป็นคนแรก ต่อจากนั้นเจ้า ภาพคือภริยาของผู้ตายก็เชิญ พ.อ.กิมหงวนขึ้นถวายผ้าไตร เป็นคนที่สอง และนักธุรกิจอาวูโสอีกคนหนึ่งเป็นคน สุดท้าย หลังจากนั้นเสียงปี่พาทย์นางหงส์หรือที่เรียกกันว่า ปี่พาทย์มอญก็ดังกังวานเยือกเย็นเริ่มเผาศพเสียงดังท่ง ทิงๆๆๆ ทำให้ผู้ที่ไปเผาศพหนาวๆ ร้อนๆ ไปตามกัน เพราะไม่มีใครรู้ว่าเมื่อไรเขาจะถูกประโคมท่งทิงๆ อย่างนี้บ้าง

กว่าแขกจะขึ้นเผาศพเสร็จก็ในราว ๑๗.๐๐ น. เศษ เลี้ยววงไม่กล้าลากลับง่ายๆ เพราะเขาคุ่นเคยกับครอบครัวของผู้ตาย เขาลากลับก่อนเวลา ๑๘.๐๐ น. เล็กน้อย อ้างกับเจ้าภาพว่าเขาจำเป็นจะต้องรีบไปในงานเลี้ยงอาหารค่ำคู่บ่าวสาวที่โรงแรม “ลีล์หาย” ซึ่งเจ้าสาวเป็นคนในบังคับบัญชาของเขา

อาเลียกิมหงวนถือหนังสือแจ้งงานศพเล่มหนึ่งพาตัวเดินตรงไปที่รถเบนซ์ ๒๒๐ เอส. ซึ่งจอดอยู่ริมรั้วใกล้พลับพลาราชอิสริยาภรณ์ เขาเปิดประตูตอนหน้ารถก้าวขึ้นนั่งประจำที่คนขับและนึกเสียใจที่ภริยาของผู้ตายฟ้องว่าเขาควรจะแต่งเครื่องแบบพันเอกมาเผาศพสามีของหล่อน อย่างไรก็ตามอาเลียได้ช่วยเงินสดไป ๕,๐๐๐ บาทแล้วเมื่อคืนที่แล้วมาตอนที่เขาไปเยี่ยมศพที่บ้านซึ่งมีสวดพระอภิธรรมก่อนจะนำศพมาวัด

เลี้ยววงเปิดเครื่องยนต์บังคับเบนซ์ ๒๒๐ เอส. คลานออกจากที่จอดของมันแล่นออกไปทางประตูสุสานด้านถนนพลับพลาไชย เขาหาวิธีไม่ให้จิกที่ส่วนั่งหมอบคู่ตัวอยู่ตอนหลังรถ จนกระทั่งรถแล่นมาถึงต้นพลับพลาชัย เลี้ยวขวามือไปตามถนนบำรุงเมืองตรงไปสะพาน

กษัตริย์ศึกอาลัยก็สะอื้นเฮือกสุดตัว

เขามองเห็นทรมาย้วยแล้วจากกระจกหลังนั่นเอง
ตอนแรกคิดว่าตาฝาดจึงเบือนหน้าไปทางอื่น ครั้นมอง
คู่อีกก็แลเห็นใบหน้าอันสวยและมีเสน่ห์หยาดยิ้มของเด็ก
สาวอีก เลียหวนกก็ตกใจบังคับรถให้หยุดชิดขอบซ้ายของ
ถนนแล้วหันมามองคูสาววัยรุ่นด้วยความตื่นเต้นประหลาด
ใจเหลือที่จะกล่าว

“หมายความว่ายังไงกันแม่คุณ หนูติตรถฉันมาได้
อย่างไร”

ทรมาย้วยเริ่มบทบาทละครนอกเวทีด้วยการร้องกระซิกๆ

“หนูนั่งมาจากวัดที่คุณนำไปเผาศพค่ะ”

เลียหวนกลืมตาโพลง

“มาจากวัดเทพ...”

“ค่ะ หนูแอบซ่อนตัวอยู่ข้างล่างนี่ค่ะ จนกระทั่ง
คุณนำมาขึ้นรถและขับออกมาจากวัด”

อาลัยถอนหายใจหนักๆ เขายอมรับว่าเด็กสาวคน
นี้สวยและน่ารักมาก ซึ่งเขาเข้าใจผิดคิดว่าเป็นสาวครบ
๑๐๐ เปอร์เซนต์ แต่ก็นึกสงสัยเหมือนกันที่หล่อนสวม
กางเกงพิตเบรียะทรงเย็บฟ้าทำดินและสวมเสื้อใช้ตะแพร

สีแดงสดสะคุตตา

“เนื่องในงานอะไรหรือด้วยเหตุผลกลใด มีความประสงค์หรือเจตนาอะไรที่หนูเล่นตลกกับฉันอย่างนี้ มีอะไรก็พูดกันไม่ต้องหัวเราะ”

ทราวม้วยจอมจิกก็สะอื้น

“หนูร้องไห้เพราะคุณน้ำ หนูไม่ได้หัวเราะ”

“จันเระอะ คนสวยนี่เวลาร้องไห้ดูใบหน้าที่เหมือนกับหัวเราะแะ หนูสวยมากที่เดียวแต่โหงขึ้นมาอยู่บนรถฉันนี่ไม่ใช่รถแท็กซี่นะแม่คุณ”

“หนูทราบค่ะ” หล่อนพูดเสียงเครือแล้วยกหลังมือเช็ดน้ำตา “หนูไม่ทราบว่าจะไปไหนนี่คะ ขึ้นกระเซอะกระเซิงไปหนูก็คงจะตกเป็นเหยื่อของผู้ชายใจร้ายเท่านั้น”

อาเลียเค้นหัวเราะ

“ไม่เพียงแต่ผู้ชายใจร้าย ผู้ชายใจดีหน้าตาดีๆ อย่างฉันหนูก็อาจจะตกเป็นเหยื่อได้เหมือนกัน”

รถเก๋งคันหนึ่งแล่นผ่านมา สุภาพบุรุษเจ้าของรถซึ่งทำหน้าที่เป็นคนขับได้โผล่หน้าออกมาร้องตะโกนว่ากิมหงวนอย่างเด็ดขาด

“อย่าหลอกเด็กไว้ย่ำตายอดคั่ววน”

ลิขสิทธิ์จากการจัดพิมพ์หนังสือชุดนี้
นำไปสะสมในกองทุน ป. อินทรมานิต
เพื่อสนับสนุนคนรุ่นใหม่ที่มีใจรักศิลปะ
และการประพันธ์ทางเดียวกับผู้เขียน
ตามเจตนาและปณิธานอันแรงกล้า
ของนางปราณี อินทรมานิต ผู้เป็นภรรยา
และเพื่อนคู่ทุกข์คู่ยาก
ตราบจนวาระสุดท้ายของชีวิตผู้เขียน

